

Кога стана Шаина робина,
Запрегнала поли и ржка'и,
Опасала сабя калакліа,
Съ развѣрши по руда ледина,
Загубила жѣлта Евреина
И други-те седумдес'тъ юнака.“
Тог' говоритъ Марко Кралевике:
„Айти тебе млада татарина!
Айде одай во града Стамбола,
Нейкюмъ другаръ да идеть со мене,
Самъ я идамъ во гора зелена.“
И ми поиде во гора зелена,
Пра'у 'одить при зелени чадоръ;
А Шаина подъ чадоръ ми сeditъ,
Одъ далеку Шайна му викаше:
„Добре дойде, незнаена дельо,
Аль сѣ Турчинъ, али сѣ кауринъ?“
Ми говоритъ Марко Кралевике:
„Не сумъ Турчинъ, Шаина робина,
Туку я сумъ, Шаина, хрисянинъ.“ —
„Отъ коя фара и роднина сѣ?“ —
„Айти тебе Шаина робина!
Яска сумъ си Марко одъ Прилепа.“
Пакъ му велить Шаина робина:
„Айти тебе Марко одъ Прилепа!
Я соблечи твоя десна ржка,
Да ти видамъ що нишани имашъ?“ —
„Айти тебе Шаина робина!
Що ти требить да барашъ нишани?“
Пакъ му велить Шаина робина:
„Не люти сѣ, Марко Кралевике!
Али, Марко, имашъ ти на паметъ,
Оти бѣхме мѣ до две сестри,
Поголема бѣше Ангелина,
Стреденъ бѣше Марко пала'ина,
А по него Шаина наймала.
Ког' сѣ стори во Прилепъ бугунлакъ,
Ког' дойдо'а Турци Яничари,
Тога мене Турци поплени'е,
М' однесо'е во града Стамбола,